

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a Mgr. Alexandra Krysla v právní věci žalobkyně: **Ing. M. Z.**, zastoupena JUDr. Václavem Junkem, advokátem se sídlem Tovární 14, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, zastoupen JUDr. Miroslavem Syllou, advokátem se sídlem Slezská 13, Praha 2, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) J. K., 2) Z. H., 3) J. B., 4) V. B.**, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 1. 2009, č. j. 10 Ca 67/2007 – 162,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 1. 2009, č. j. 10 Ca 67/2007 – 162, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále také „krajský soud“) ze dne 29. 1. 2009, č. j. 10 Ca 67/2007–162, bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru regionálního rozvoje, územního plánování, stavebního řádu a investic (dále jen „stěžovatel“) ze dne 24. 1. 2007, č. j. KUIJK 29755/2006 OREG/16, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice (dále jen „stavební úřad“) ze dne 1. 8. 2006, č. j. SU/13092/2005 El, o umístění stavby „Přeložka silnic II/156 a II/157-3 etapa“ (podjezd pod kolejištěm Českých drah) na pozemcích v k. ú. České Budějovice 5 a České Budějovice 6 a ve změnou nedotčených částech bylo přezkoumávané rozhodnutí potvrzeno a podaná odvolání byla zamítnuta. Krajský soud rozhodl současně i o zrušení uvedeného prvoinstančního správního rozhodnutí ze dne 1. 8. 2006 a vrátil věc stěžovateli k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku krajský soud především uvedl, že z vyjádření nadřízeného orgánu pořizovateli územně plánovací dokumentace je zřejmé, že navržená stavba je v souladu s upravenou směrnou částí územního plánu Českých Budějovic. Současně se uvádí, že úpravou směrné části došlo k překročení vymezení směrné části územního plánu města, což znamená zásah do obsahu závazné části územního plánu. Takový zásah se provádí změnou územního

plánu postupem podle § 31 odst. 1 a 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“). Stejný názor, že v případě úpravy pro trasu tunelu pod nádražím v Českých Budějovicích se jedná o prokázaný zásah do závazné části územního plánu města, vyjádřilo Ministerstvo pro místní rozvoj. Jestliže navržená stavba odpovídá úpravě směrné části tak, jak byla provedena postupem podle § 31 odst. 3 stavebního zákona, pak taková skutečnost nepostačuje pro posouzení souladu návrhu s územně plánovací dokumentací. Krajský soud konstatoval, že jak Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku ze dne 26. 11. 2008, č. j. 7 As 44/2007 – 148, uvedl, pro vydání územního rozhodnutí je nezbytný soulad se závaznou částí územně plánovací dokumentace. V souzené záležitosti upravená směrná část územně plánovací dokumentace ze závazné části územně plánovací dokumentace vybočuje. To potvrzuje stanovisko nadřízeného orgánu pořizovatele územně plánovací dokumentace, o které se opírá rozhodnutí stěžovatele. Z územního plánu Českých Budějovic, který byl soudu předložen, je zřejmé, že změna směrné části územního plánu nebyla projednána postupem podle § 31 odst. 1 a 2 stavebního zákona. Přitom i směrné části územně plánovací dokumentace musejí být v souladu se závaznou částí územně plánovací dokumentace. Z předložených podkladů, konkrétně územního plánu Českých Budějovic, vyjádření nadřízeného orgánu pořizovatele územně plánovací dokumentace a z vyjádření Ministerstva pro místní rozvoj plyne, že navržená stavba je sice v souladu s upravenou směrnou částí územního plánu, avšak není v souladu se závaznou částí územního plánu. Takové zjištění podle názoru Nejvyššího správního soudu znamená jediné a sice to, že je tu důvod návrh na vydání územního rozhodnutí zamítnout. Krajský soud konstatoval, že se zřetelem k právnímu názoru vyjádřenému Nejvyšším správním soudem je nezbytné na rozhodnutí stěžovatele pohlížet jako na nepřezkoumatelné, protože z tohoto rozhodnutí není patrné, podle jaké územně plánovací dokumentace byl posuzován soulad navržené stavby s územním plánem Českých Budějovic. Vyjádření odborného orgánu pro územní plánování nepředstavuje dostatečný podklad pro posouzení souladu navržené stavby se závaznou částí územně plánovací dokumentace. Z rozhodnutí stavebního úřadu plyne, že grafická interpretace územního plánu byla jednoznačnější, než bylo územním plánem sledováno. To vedlo k úpravě grafické části územního plánu města. Za takové situace je odůvodnění o souladu návrhu s územně plánovací dokumentací rozporné a zjištění stavebního úřadu o tom, že navržená stavba je v souladu s územně plánovací dokumentací, neodpovídá předloženým podkladům. Krajský soud uzavřel, že jestliže lze návrhu na vydání územního rozhodnutí vyhovět pouze tehdy, odpovídá-li závazné části územně plánovací dokumentace, pak dodržení takového požadavku prokázáno není. V důsledku toho nebylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu s § 37 odst. 1 stavebního zákona. V samotném závěru odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že podle § 76 odst. 1 písm. b) zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), nebylo třeba k projednání žaloby nařizovat jednání, protože skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů obsažených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., přičemž současně uvedl, že je kasační stížnost přípustná, neboť se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 104 odst. 3 písm. a/ s. ř. s.). Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že krajský soud byl vázán právními názory Nejvyššího správního soudu, aby se věci znovu zabýval, provedl úkony a důkazy potřebné ke skutkovému a právnímu vymezení územně plánovací dokumentace platné v době vydání správních rozhodnutí a provedl její zcela konkrétní porovnání a vyhodnocení ve vztahu k předmětnému návrhu na umístění stavby. Nejvyšší správní soud též uložil krajskému soudu provést vlastní hodnocení územně plánovací dokumentace skutkovou a právní úvahou a vyloučil správnost postupu soudu, kterým by převzal názor správních orgánů na tuto stěžejní otázku bez dalšího. Těmito pokyny a názory se však krajský soud plně neřídil. Stěžovatel dále namítl, že krajský soud zrušil správní rozhodnutí bez jednání, s neoprávněným odkazem na splnění podmínek § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., bez provedení jakýchkoli důkazů a skutkových zjištění, s nepřipustným odkazem toliko na odborné stanovisko

v záležitosti posouzení navržené stavby podle platné územně plánovací dokumentace a vyjádření Ministerstva pro místní rozvoj. To vše bez uvedení konkretizace těchto stanovisek a tudíž bez možnosti přezkoumat, o jaká stanoviska se jedná, bez přezkoumatelného právního posouzení, jaká územně plánovací dokumentace měla být závazným podkladem pro vydání územního rozhodnutí. Krajský soud opírá rozsudek o závěr, že navržená stavba je sice v souladu se směrnou částí, avšak není v souladu se závaznou částí územně plánovací dokumentace, když z této závazné části vybočuje. Jediným podkladem pro takové zjištění bylo pro krajský soud blíže nespecifikované odborné stanovisko v záležitosti posouzení navržené stavby podle platné územně plánovací dokumentace a vyjádření Ministerstva pro místní rozvoj. Stěžovatel konstatoval, že pokud zaujímalo stanovisko Ministerstvo pro místní rozvoj, mohlo tak činit pouze v rámci § 14 odst. 3 zák.č. 2/1969 Sb., které stanoví, že ministerstvo zabezpečuje informační metodickou pomoc městům. Metodická pomoc a tím i jeho stanovisko nemá jakoukoli autoritativní či konstitutivní povahu. Není právně závazné, nemůže proto být ani závazným či rozhodujícím podkladem pro rozhodnutí. Stanovisko navíc předchází vydání územního rozhodnutí, mohlo tedy následně dojít ke změně skutkového stavu věci. Rovněž, pokud zaujal stanovisko Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor územního plánování, stavebního řádu a investic, oddělení územního plánu a stavebního řádu s odkazem na stížnost žalobkyně podle vyhl.č. 150/1958 Ú.l. a § 14 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, nemůže mít takové stanovisko jakoukoli autoritativní či konstitutivní povahu. Není právně závazné, nemůže proto být ani závazným či rozhodujícím podkladem pro rozhodnutí. Stěžovatel doplnil, že rozsudek je nepřezkoumatelný i z toho důvodu, že krajský soud přesně nespecifikoval jednotlivá stanoviska, kterých bylo vydáno ve správním řízení více, a to různě komentovaných. Není vyloučeno, že stanoviska mohla být vydána na základě neaktuálních podkladů. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně navrhla zamítnutí kasační stížnosti. Ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se krajský soud řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, vyslovil svůj názor na směrné i závazné části územního plánu, shledal, že podklady rozhodnutí neumožňovaly učinit závěr o souladu s územně plánovací dokumentací, a zcela jasně dovedl, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno v souladu s § 37 odst. 1 stavebního zákona. Krajský soud dospěl ve shodě s Nejvyšším správním soudem k názoru, že rozhodnutí stěžovatele je vadné a konkrétně popsal, v čem spatřuje podstatu těchto vad, a proto je rozsudek věcně i formálně vyhovující.

Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

V dané věci je především sporné, zda umístění předmětné stavby, tj. „Přeložka silnic II/156 a II/157-3 etapa“ (podjezd pod kolejíštěm Českých drah), bylo navrženo v souladu s územním plánem města Českých Budějovic, platným v době vydání prvoinstančního rozhodnutí, resp. v době vydání napadeného rozhodnutí.

Podle § 37 odst. 1 stavebního zákona je podkladem pro vydání územního rozhodnutí územně plánovací dokumentace. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku ze dne 26. 11. 2008, č. j. 7 As 44/2007 – 148 (dostupný na www.nssoud.cz), platná územně plánovací dokumentace je závazným podkladem při vydání každého územního rozhodnutí a žádnou stavbu nelze umístit v rozporu s ní. Nesoulad návrhu na umístění stavby s územně plánovací dokumentací je tak vždy důvodem jeho zamítnutí.

Nejvyšší správní soud shora uvedeným rozsudkem zrušil předchozí rozsudek krajského soudu ze dne 18. 7. 2007, č. j. 10 Ca 67/2007– 71, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud krom jiného výslovně uvedl, že „*z napadeného rozsudku krajského soudu není patrné, jaká územně plánovací dokumentace, resp. v jakém znění a s jakým konkrétním obsahem, měla být závazným podkladem pro vydání územního rozhodnutí ze dne 1. 8. 2006, a jaká dokumentace pro vydání rozhodnutí krajským úřadem o odvolání ze dne 24. 1. 2007, a to za situace, kdy stěžovatelka tvrdí, že není soulad rozhodnutí o umístění stavby s územním plánem a krajský soud má za to, že tomu tak bylo. Krajský soud nemohl posoudit, bez skutkového a právního vymezení územně plánovací dokumentace platné v době vydání správních rozhodnutí o návrhu na umístění stavby a jejího zcela konkrétního porovnání a vyhodnocení ve vztahu k návrhu na umístění stavby, zda je územně plánovací dokumentace závazným podkladem pro vydání územního rozhodnutí ze dne 1. 8. 2006, resp. rozhodnutí o odvolání ze dne 24. 1. 2007 či nikoliv. Krajský soud má přitom za rozhodné, že v době rozhodování o umístění stavby tu existovala územně plánovací dokumentace, se kterou je navržená stavba v souladu. Stěžovatelka v žalobě přitom namítala, že napadené správní rozhodnutí se opírá o Protokol, který je nicotným územně plánovacím aktem. Krajský soud se však v rozporu se zásadami přezkoumatelnosti soudního rozhodnutí prakticky nezabýval významem tohoto Protokolu z hlediska územně plánovací dokumentace, ačkoliv původně dozorové orgány vyslovily jisté pochybnosti o zákonnosti změny této dokumentace, ale ani další územně plánovací dokumentace, která má být podkladem pro vydání územního rozhodnutí. Pokud jde o ostatní územně plánovací dokumentaci vycházel krajský soud z toho, že město České Budějovice pořídilo územní plán, jehož závazná část byla schválena obecně závaznou vyhláškou č. 4/2000, vedle níž byla zpracována i směrná část územního plánu, a grafická část územního plánu byla dána do souladu s vyhláškou, kterou byla schválena závazná část územního plánu města. Krajský soud, aniž by uvedl všechny součásti územně plánovací dokumentace a jejich podstatné vyhodnocení (pouze velmi obecně uvedl, že podle porovnání výkresu přebledné situace stavby předložené pro rozhodování o návrhu na vydání územního rozhodnutí s provedenou úpravou směrné části územního plánu města je tu věcný soulad navrženého řešení s platnou územně plánovací dokumentací), zcela nepřezkoumatelně dovodil, že „je-li k tomu povoláním odborným orgánem vyjádřeno, že navržená stavba v rozporu s územně plánovací dokumentací není a to stanovisko podloženo odkazem na konkrétní podklady, pak není důvod, aby odvolací správní orgán ani následně soud z takového stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování nerycházel“. Krajský soud tedy bez jakéhokoliv vlastního hodnocení územně plánovací dokumentace, a v tomto směru i bez zaujetí stanoviska k námitkám stěžovatelky, převzal bez dalšího názor správních orgánů, ačkoliv mělo jít o skutkovou a právní úvahu soudu. Žalobní námitkou stěžovatelky o nedostatku prostoru pro navrhovanou stavbu v předmětném území se pak krajský soud nezabýval vůbec.“*

Krajský soud se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu neřídil. Krajský soud především neuvedl, jaká územně plánovací dokumentace, resp. v jakém znění a s jakým konkrétním obsahem měla být závazným podkladem pro vydání územního rozhodnutí, resp. napadeného rozhodnutí. Krajský soud skutkově ani právně nevymezil územně plánovací dokumentaci platnou v době vydání správních rozhodnutí. Krajský soud neprovedl ani její konkrétní porovnání a vyhodnocení ve vztahu k návrhu na umístění stavby. Krajský soud opětovně bez jakéhokoliv vlastního hodnocení územně plánovací dokumentace, převzal bez dalšího názor správních orgánů, ačkoliv mělo jít o skutkovou a právní úvahu soudu. Krajský soud dospěl k závěru, že „*z předložených podkladů, konkrétně územního plánu města České Budějovice, vyjádření nadřízeného orgánu pořizovatele územně plánovací dokumentace a vyjádření Ministerstva pro místní rozvoj plyne, že navržená stavba je v souladu s upravenou směrnou částí územního plánu, avšak není v souladu*

se závaznou částí územního plánu.“ Ač krajský soud uvedl, že navržené umístění stavby není v souladu se závaznou částí územního plánu, neuvedl žádná konkrétní skutková zjištění ani konkrétní skutkové a právní závěry, na základě kterých ke svému závěru dospěl. Ve své podstatě tak bez dalšího převzal pouze názor správních orgánů, tentokrátě těch, které vyznívaly ve prospěch žalobkyně. Žalobní námitkou stěžovatelky o nedostatku prostoru pro navrhovanou stavbu v předmětném území se krajský soud znovu opět nezabýval.

Nejvyšší správní soud znovu zdůrazňuje, že bez konkrétního skutkového a právního vymezení územně plánovací dokumentace nemůže soud učinit jednoznačný závěr o tom, zda umístění předmětné stavby bylo navrženo v souladu či v rozporu s územně plánovací dokumentací, resp. její závaznou částí. Obdobně nelze učinit jednoznačný závěr o tom, zda upravená směrná část územně plánovací dokumentace vybočuje z její závazné části. Součástí správních spisů, které byly soudu předloženy správními orgány, jsou přitom listiny, které vyřešení sporných otázek umožňují. Jsou jimi především projektová dokumentace stavby obsažená v části správních spisů označené „svazek č. 4“, zejm. výkresy, ze kterých je zřejmé konkrétní prostorové umístění předmětné stavby, a dále listiny obsažené v části správních spisů označené „svazek č. 2“. Těmito listinami je jednak obecně závazná vyhláška č. 4/2000 ze dne 17. 5. 2000, o závazných částech územního plánu města České Budějovice, dále jako její součást grafická část obsahující soubor výkresů, konkrétně výkres 2.1. – hlavní výkres funkční regulace území (funkční řešení ploch), výkres 3.1. – komunikační skelet města (funkční schéma) a výkres – veřejně prospěšné stavby. Součástí této části spisového materiálu jsou dále usnesení zastupitelstva č. 47/2003, usnesení zastupitelstva č. 182/2005 a materiál pro jednání zastupitelstva ze dne 15. 9. 2005, jehož součástí je i navržené vyobrazení výkresů č. 2.1. a 7.1. Součástí části správních spisů označené „svazek 1“ je dále např. listina s názvem „Úprava směrné části územního plánu města České Budějovice v k.ú. České Budějovice 6 – tunel pod nádražím“. Ač byl krajský soud povinen na základě těchto listin učinit jednoznačná skutková zjištění a skutkové a právní závěry, těmito listinami se konkrétním a přezkoumatelným způsobem nezabýval. Pokud se krajský soud postupně při rozhodování opíral o jednotlivá stanoviska správních orgánů vyjadřujících názor na sporný problém, mohou být tato jistě jakýmsi vodítkem při řešení sporného problému, v žádném případě se však soud odkazem na jejich obsah či prostým převzetím jejich závěrů nemůže zprostit své povinnosti učinit vlastní kvalifikované skutkové a právní posouzení, zda předmětná stavba byla či nebyla navržena v souladu se závaznou částí územně plánovací dokumentace.

Pokud jde o krajským soudem tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného správního rozhodnutí z toho důvodu, že z něho není patrné, podle jaké územně plánovací dokumentace byl posuzován soulad navržené stavby s územním plánem Českých Budějovic, nutno konstatovat, že závěr krajského soudu je neopodstatněný. Na straně 16 napadeného správního rozhodnutí stěžovatel například uvedl, že *„s ohledem na výše uvedené se proto nelze přiklonit k názoru, že projednávaná stavba je v rozporu s platnou územně plánovací dokumentací daného území.“* Stěžovatel tímto odkazoval na předchozí citací stanoviska ze dne 21. 11. 2006. Stěžovatel dále uvedl, že *„v odkazu na toto stanovisko odvolací orgán konstatuje a doplňuje, že propojení ulice Mánesovy a Dobrovodské je závazným regulativem územního plánu, což v územním řízení projednávaná stavba respektuje. Vlastní umístění stavby (propojení výše uvedených ulic stavbou železničního podjezdu), lze pak považovat za směrnou část (druhy a vzory navrhovaných křižovatek lze upřesnit v navazující územně plánovací dokumentaci, popř. v územně plánovacích podkladech, popř. územním řízení).“* Z napadeného rozhodnutí tudíž vyplývá, že stěžovatel rozhodoval podle „platné“ územně plánovací dokumentace, tj. podle dokumentace účinné v době vydání napadeného rozhodnutí. Jak již bylo uvedeno shora, posouzení otázky, zda předmětná stavba byla či nebyla skutečně navržena v souladu se závaznou částí územně plánovací dokumentace, tj. dokumentací platnou a účinnou v době vydání napadeného rozhodnutí, je však povinností krajského soudu.

Nejvyšší správní soud shledal důvodnou také námitku stěžovatele o nesplnění podmínek pro rozhodnutí věci bez jednání.

Soud je zásadně povinen nařídit k projednání věci jednání. Jednou z výjimek z této zásady je ustanovení § 76 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že se jedná o výjimku z obecné zásady, je nutné, aby krajský soud rozhodoval bez jednání pouze tehdy, pokud pro takový postup jsou splněny všechny zákonem stanovené podmínky. Soud je současně povinen svůj postup odůvodnit. Podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem krom jiného proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy. Krajský soud v závěru rozsudku uvedl, že „podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. nebylo třeba k projednání žaloby nařizovat jednání, protože skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí je v rozporu se spisy.“ Ač krajský soud rozhodl bez jednání odkazem na citované ustanovení, svůj postup vůbec neodůvodnil. Krajský soud pouze uvedl, že „zjištění stavebního úřadu o tom, že navržená stavba je v souladu s územně plánovací dokumentací, neodpovídá předloženým podkladům.“ Tento závěr nevyovídá nic o tom, že by skutkový stav, který vzal za základ napadeného rozhodnutí stěžovatel, byl v rozporu se spisy, neboť se vyjadřuje toliko ke zjištění stavebního úřadu. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku dospěl k jednoznačnému závěru, že navržená stavba je sice v souladu s upravenou směrnou částí územního plánu, avšak není v souladu se závaznou částí územního plánu. Podle krajského soudu bylo napadené rozhodnutí vydáno v rozporu s § 37 odst. 1 stavebního zákona. Byla-li mezi účastníky řízení spornou otázkou souladu navržené stavby se závaznou částí územně plánovací dokumentace, tj. splnění požadavku uvedeného v § 37 odst. 1 stavebního zákona, je závěr soudu o nesouladu umístění stavby s § 37 odst. 1 stavebního zákona výsledkem věcného řešení této sporné otázky. Napadené správní rozhodnutí tudíž bylo soudem zrušeno z důvodu jeho nezákonnosti, nikoli z důvodu vady řízení. Krajský soud proto nebyl oprávněn o věci samé rozhodnout bez jednání.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

O věci bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. května 2010

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu